

**Cursus
Succesvol
Ouderschap
Vaardigheden**

	Inhoudsopgave	2
	Belangrijke aantekening	2
	Introductie	3
1.	Omgaan met kinderen	3
	Vragen Hoofdstuk 1	6
2.	Het kind zijn recht om een steentje bij te dragen	6
	Vragen Hoofdstuk 2	8
3.	Omgaan met het kind zijn wil	8
4.	Het overleggen van de bereidheid van een kind	9
	Vragen Hoofdstuk 3 & 4	10
5.	Kinderen toestaan hun steentje bij te dragen	11
6.	Omgaan met het kind zijn verdriet en ongelukjes	11
	Vragen Hoofdstuk 5 & 6	17
7.	Woede – Angst – Verdriet – Irritaties	17
	Vragen Hoofdstuk 7	20
8.	Gezonde baby's	20
9.	Slotwoord	23

Belangrijke aantekening

Wees er bij het lezen van deze cursus heel erg zeker van dat u nooit voorbij een woord gaat dat u niet volledig begrijpt. De enige reden dat iemand een studie opgeeft, in de war raakt of niet meer kan leren, is dat hij of zij voorbij is gegaan aan een woord dat niet was begrepen.

Verwarring of onvermogen om te begrijpen of te leren komt **na** een woord waarvoor de persoon geen definitie vond en dat hij niet begreep.

Hebt u ooit ondervonden dat u aan het einde van een bladzijde kwam en beseftte dat u niet wist wat u had gelezen? Welnu, ergens eerder op die bladzijde bent u aan een woord voorbijgegaan waar u geen definitie of een onjuiste definitie voor had.

Hier volgt een voorbeeld. “Men had bemerkt dat de kinderen rustiger waren wanneer het deemster kwam, en dat zij veel levendiger waren wanneer het er niet was.” U ziet wat er gebeurt. U denkt dat u het hele idee niet begrijpt, maar dat u het niet kon begrijpen kwam enkel en alleen door dat ene woord dat u niet kon definiëren, deemster, dat schemering of duisternis betekent.

Wellicht is het niet voldoende dat u alleen de nieuwe en ongebruikelijke woorden opzoekt. Sommige algemeen gebruikte woorden kunnen vaak verkeerd gedefinieerd zijn en daarom verwarring veroorzaken. Dit gegeven over niet voorbij een gedefinieerd woord gaan is het belangrijkste feit op het hele terrein van studie. Elk onderwerp of vak waarmee u begonnen bent en dat u hebt opgegeven, bevatte woorden waarvan u heeft verzuimd de definitie te vinden. Wees er bij het bestuderen van deze cursus daarom heel, heel zeker van dat u nooit voorbij een woord gaat dat u niet volledig begrijpt. Als het materiaal verwarrend wordt of u het niet schijnt te kunnen vatten, is er net iets eerder een woord dat u niet heeft begrepen. Ga niet verder, maar ga terug naar een punt **voordat** u in moeilijkheden raakte, vind het onbegrepen woord en definieer het.

Introductie

Welkom op de Unipax cursus; Succesvol Ouderschap Vaardigheden.

De bedoeling van deze cursus is om je vaardigheden te leren die nodig zijn om een betere ouder te worden en om een gelukkig kind op te voeden.

Hoe je een gelukkig, gezond kind kunt opvoeden weten de meeste ouders niet. In feite struikelen de meeste door de hele opvoeding heen ofschoon ze de beste bedoelingen hebben. Met als resultaat dat het heel gewoon is geworden dat er veel ongelukkige gezinnen zijn waar ouders en kinderen ruzie maken en niet goed met elkaar kunnen opschieten.

Dit is geen natuurlijke staat voor een familie. Het kan zelfs in het geheel vermeden worden. Er zijn vele methoden ontwikkeld om het beste naar boven te halen bij kinderen – en hun ouders. In deze cursus zul je een aantal van deze methoden lezen en ontdekken hoe je een kind kunt opvoeden die zijn steentje wilt bijdragen in de familie en hoe je een kind kunt helpen om over de dagelijkse ongelukjes en verdrietigheden heen te komen.

Het opvoeden van kinderen zou plezier moeten brengen. En dat kan echt. Het kan zelfs één van de meest lonende ervaringen zijn in een mensenleven. Het gebruik van de informatie in deze cursus terwijl je kinderen opvoedt kan bevestigen dat ze gelukkig, liefdevol en productief zijn en dat ze waardevolle leden van de maatschappij worden waarin ze leven.

Als je een woord niet begrijpt, zoek het dan eerst op in het woordenboek voordat je verder gaat met lezen.

Na ieder hoofdstuk vind je een aantal vragen die je moet beantwoorden.

Je kunt de antwoorden op een apart blaadje bijvoegen en insturen naar ons antwoordnummer. Onze supervisor kijkt ze dan na en je krijgt de les voorzien van een cijfer en eventuele op- en aanmerkingen terug.

We wensen je heel veel succes!

1. Omgaan met kinderen

Het meest voorkomende probleem met kinderen is hoe je met ze om moet gaan. De volwassene is het probleem met het opvoeden van kinderen, níet het kind. Een goede, stabiele volwassene met liefde en tolerantie in zijn hart is de beste therapie dat een kind kan hebben.

Het belangrijkste wat je in gedachten moet houden als je kinderen opvoedt is het probleem dat je ze traint zonder ze te breken. Je wilt je kind opvoeden op een manier dat je hem niet hoeft te beheersen en controleren maar dat hij op ieder moment de controle over zichzelf kan hanteren. Zijn goede gedrag, zijn gezondheid en geestelijk welzijn hangen daar van af.

Kinderen zijn geen honden. Ze kunnen niet worden opgevoed zoals honden worden getraind. Het zijn geen controleerbare onderdelen. Het zijn (en laten we dat niet over het hoofd zien) mannen en vrouwen in wording. Kleine mensen die alleen nog niet volgroeid zijn.

Iedere wet die toegepast wordt op het gedrag van mannen en vrouwen geldt in feite ook voor kinderen.

Hoe zou jij het vinden om ruw heen en weer getrokken en geduwd te worden en in de rondte gecommandeerd en constant weerhouden worden van iets dat je wilt doen? Je zult het afschuwelijk vinden. De enige reden dat het kind het accepteert is omdat het klein is. Je zou in staat zijn iemand te vermoorden die je zou bedreigen, een volwassene, die bevelen geeft, niet consequent is en niet respectvol met je omgaat. Het kind doet niets terug omdat hij niet groot genoeg is. In plaats daarvan maakt hij je vloer vies, onderbreekt je middagdutje en verstoort de rust in huis. Als hij gelijke rechten had, dan zou hij niet vragen om deze wraak. Deze ‘wraak’ is standaard kindergedrag.

Zelfbeschikking is een staat of conditie waarin een individu zich bevindt waarin hij wel of niet beheerst kan worden door zijn omgeving volgens zijn eigen vrije wil. In die conditie heeft het individu zelfvertrouwen in zijn controle over voorwerpen en mensen rondom hem.

Een kind heeft ook recht op een stukje zelfbeschikking. Maar als je hem er niet van weerhoudt om dingen over zich heen te trekken of de weg op te rennen, dan kan hij zich bezeren. Wat ben je voor een ouder als je een kind laat leven in een omgeving waar hij zich pijn kan doen aan voorwerpen etc..

Het is jouw fout, niet de zijne als hij dingen breekt.

De liefde van een kind en zijn lieve gedrag kan alleen behouden worden zolang hij zijn eigen zelfbeschikking kan behouden. Als je dit probeert te voorkomen of te stoppen, dan stop je tot op zekere hoogte zijn leven.

Er zijn maar twee redenen waarom je het recht van een kind om voor zichzelf te besluiten moet onderbreken – het gevaar van zijn omgeving en *jij*. Want jij reageert op hem vanwege de dingen die jou zijn aangedaan ongeacht wat je ook denkt.

Je kunt hiermee twee richtingen op. Geef het kind vrijheid om te bewegen in een omgeving waar het zich geen pijn kan doen en welke hem geen pijn kan doen en wat hem niet totaal belemmert in ruimte en tijd. Probeer zelf een punt te bereiken dat je tolerantie vergroot, zodat je het kind zijn gebrek aan de wetenschap hoe het je moet behagen, zelf overstijgt.

Als je een kind iets geeft, dan is het van *hem*. Het is niet meer van jou. Kleding, speelgoed, zijn slaapkamer, *wat hem gegeven is moet onder zijn (en alleen zijn) controle blijven*. Dus als hij zijn shirt kapot maakt, zijn brandweerauto breekt, zijn bed vernielt, *dan gaat dat jou niet aan*. Hoe zou jij het vinden als iemand je een kerstcadeautje geeft en vanaf dat moment vertellen ze je constant wat je ermee moet doen en hoe je er volgens hen voor moet zorgen? Je zou het cadeau vernielen. Het kind zal op je zenuwen gaan werken als je dit bij hem doet. Dat is wraak. Hij huilt. Hij verveelt je. Hij breekt je spullen, hij morst met zijn melk ‘per ongeluk’. En hij maakt *expres* het cadeau kapot waarover zo vaak is gezegd dat hij er voorzichtig mee moet zijn. Waarom? Omdat hij aan het strijden is voor zijn eigen zelfbeschikking. Zijn eigen recht om iets te bezitten, zijn stempel te drukken op zijn omgeving.

Dit ‘bezit’ en de wijze waarop ermee wordt omgegaan, is dit een andere manier om hem te controleren. Dus vecht hij tegen het cadeau en degene die hier controle over uitoefent.

Sommige mensen zijn zo beperkt opgevoed dat ze denken dat controle het beste is wat ze kunnen bereiken in de opvoeding. Als je jouw kind wilt controleren, dan breek je het kind naar totale apathie en het zal zo gehoorzaam zijn als iedere gehypnotiseerde gek. Als je wilt weten hoe je controle over een kind kunt uitoefenen, koop een boek over hondentraining, noem het kind “Rex” en leer het eerst om te apporteren, mooi

zitten en te blaffen voor zijn eten. Je kunt een kind zo trainen. Natuurlijk kan dat. Maar kijk er niet raar van op als hij dan later een zeer onaangenaam persoon wordt.

Natuurlijk zal dit heel moeilijk worden. Dit is een *menselijk wezen*. Het zal moeilijk zijn omdat de mens de baas werd over de dieren daar hij niet door hun verslagen kon worden. Hij gaat niet gemakkelijk in een gehoorzame apathie zoals honden dat doen. *Mensen* bezitten *honden* omdat mensen zelfbeschikkend zijn en honden niet.

De reden dat mensen begonnen met honden te verwarren met kinderen en kinderen begonnen op te voeden met dwang ligt op het terrein van de psychologie. De psycholoog werkt met de volgende 'principes':

"Mensen zijn slecht."

"Mensen moeten getraind worden om een sociaal dier te worden."

"Men moet zich aanpassen aan zijn omgeving."

Aangezien deze principes niet waar zijn, werkt de psychologie niet. Als je al ooit een wrak hebt gezien is het het kind van een professionele psycholoog. Als je in de wereld om je heen kijkt zie je hoe verkeerd deze 'principes' zijn.

De waarheid is eigenlijk het tegenovergestelde.

De waarheid ligt meer in deze richting:

"De mens is in feite goed."

"Alleen door ernstige aberraties kan men slecht gemaakt worden."

"Ernstige training drijft hem tot anti-sociaal zijn."

"Men moet zijn eigen persoonlijke vermogens behouden om zijn omgeving aan zichzelf aan te passen om geestelijk gezond te blijven."

"Een mens is zo gezond en veilig als hij zelfbeschikkend is."

Met het opvoeden van je kind moet je vermijden om hem te veranderen in een sociaal dier. In het begin is het kind socialer en heeft het meer zelfrespect dan jij hebt. Doordat hij op een bepaalde manier gestopt en weerhouden wordt, zal hij terug vechten, hij rebelleert. Deze rebellie zal toenemen totdat hij vreselijk wordt om om je heen te hebben. Hij wordt luidruchtig, heeft maling aan je spullen, wordt vies – alles wat jou zal irriteren. Train hem, controleer hem en je verliest zijn liefde. Je zult het kind voor altijd verliezen als je hem wilt bezitten en controleren.

Sta een kind toe om op je schoot te zitten. Hij zal tevreden zitten. Als je je armen om hem heen doet en hem vasthoudt, zodat je ervoor zorgt dat hij blijft zitten al wilde hij niet eens weggaan, hij zal onmiddellijk gaan schreeuwen. Hij zal vechten om bij je vandaan te komen. Hij zal boos worden, hij gaat huilen. Maar hij was gelukkig voordat je begon met hem vast te houden.

Je pogingen om hem te beheersen, controleren en vormen, zullen in het algemeen dezelfde uitwerking hebben als dat je hem op je schoot wilt houden.

Natuurlijk zal het moeilijk zijn om dit nu te gaan omdraaien als je kind al gecommandeerd, gecontroleerd en het recht op zijn eigen bezittingen ontzegd is in het verleden.

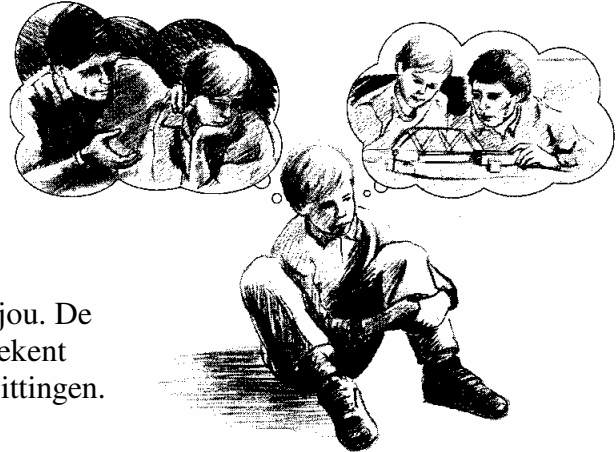
Als je hem slecht behandeld hebt dan verander je nu de manier waarop je hem behandeld. Je probeert het kind zijn vrijheid te geven. Hij zal zo achterdochtig zijn dat hij het moeilijk zal vinden zich hieraan aan te passen.

Het kind wat beperkt wordt in zijn vrijheid, beperkt in zijn acties en wat gecontroleerd wordt, zal constant bezorgd en nerveus zijn. Zijn ouders helpen hem te overleven, zij betekenen voeding, kleding, onderdak en genegenheid. Dit betekent dat hij dicht bij ze in de buurt wilt zijn. Hij wilt van ze houden, gewoon hun kind zijn.

Aan de andere kant belemmeren zijn ouders ook zijn voortbestaan. *Zijn hele leven en bestaan hangen af van zijn rechten om zijn keuzevrijheid toe te passen over zijn bewegingen, bezittingen en zijn lichaam.* Ouders proberen dit te voorkomen vanwege een verkeerd idee dat een kind een dommerd is die niet kan leren zonder gecontroleerd te worden. Dus moet hij in het geheim terugvechten en ietwat angstig zijn vijand irriteren en prikkelen.

Hier komt de nervositeit. “Ik hou veel van ze. Ik heb ze ook nodig. Maar ze betekenen een verslaving voor mij, mijn geest, mijn potentiële leven en ik kan niet zonder ze leven. Oh god, oh god”. Daar zit hij met dit probleem wat door zijn hoofd spookt. Dat probleem, die nervositeit zal ongeveer 18 jaar aanwezig zijn. En het zal zijn leven kapot maken.

Een kind heeft zijn ouders nodig voor vele aspecten van zijn voortbestaan. Maar als ze zich bemoeien met de keuzes die hij maakt in zijn leven, geven ze hem een groot probleem waar hij zich zorgen om maakt.

Vrijheid voor het kind, betekent vrijheid voor jou. De bezittingen van het kind aan hun overlaten betekent uiteindelijk de veiligheid van het kind zijn bezittingen.

Wat een wilskracht heeft een ouder nodig om niet een constante stroom van bevelen uit te delen aan het kind. Vreselijk om te moeten aanzien hoe het kind zijn bezittingen worden geruïneerd. En wat moeilijk om niet te beslissen over zijn tijd en ruimte.

Maar het moet gebeuren als je een gezond, gelukkig, voorzichtig, mooi en intelligent kind wilt hebben.

Vragen Hoofdstuk 1

1. Wat moet je in gedachten houden als je kinderen opvoedt?
2. Waarom accepteert het kind de grenzen die je hem oplegt?
3. Wat doet hij om terug te vechten?
4. Wat is zelfbeschikking?
5. Wat zijn de twee redenen waarom je het recht van een kind om voor zichzelf te besluiten moet onderbreken?
6. Wat is het principe van de psychologische benadering?
7. Wat moet je doen als een kind een cadeau krijgt?
8. Wat is het kind zijn dilemma?

2. Het kind zijn recht om een steentje bij te dragen

Je hebt geen recht om het kind te weigeren iets bij te dragen.

Een mens voelt zich bekwaam en competent zolang hem wordt toegestaan om iets bij te dragen net zoveel of meer dan hij heeft ontvangen.

Iemand kan extra bijdragen en dan voelt hij zich zeker in zijn omgeving.

Hij voelt zich onzeker op het moment dat hij te weinig bijdraagt waarmee wordt bedoeld dat hij minder geeft dan hij ontvangt.

Als je dit niet gelooft, denk er dan aan hoe het was toen iedereen iets mee bracht naar het feest en jij niet. Hoe voelde jij je toen?

Een mens zal protesteren tegen- en iedere bron wantrouwen welke hem meer geeft dan hij bijdraagt.

Natuurlijk geven ouders een kind meer dan hij terug geeft.

Wanneer een kind dit merkt wordt hij ongelukkig. Hij probeert meer bij te dragen, als hij dit niet kan wordt hij boos op de gevende partij. Hij begint een hekel aan ze te krijgen. Zij proberen dit teniet te doen om nog meer te geven.

Het kind komt nog meer in opstand. Dit maakt het alleen maar erger omdat uiteindelijk het kind in apathie zal wegzinken.

Je *moet* het kind laten helpen en bijdragen. Je kunt het hem niet bevelen.

Je kunt het kind niet bevelen om het gras te maaien en dan denken dat het helpen is. Hij moet bedenken wat hij zou willen bijdragen en het dan geven. Als hij het niet zelf gekozen heeft, dan is het niet van hemzelf maar alleen meer controle.

Een baby draagt bij door naar je te lachen. De baby slooft zich uit. Als het ouder is dan danst hij voor je, brengt je dingen en herhaalt zijn werkjes om je te helpen. Als je deze lachjes en dansjes niet accepteert in de trant hoe ze gegeven worden, dan begin je met het belemmeren van het kind zijn bijdrage. Nu zal hij nerveus worden. Hij zal ondoordachte dingen gaan doen en vreemde dingen uithalen met je spullen in een poging om ze beter voor je te maken. Dan word je boos en levert er commentaar op. Dat is de nekslag. Dan komt er nog iets anders bij. En dat is *data*. Hoe kan een kind nu weten hoe hij met zijn familie of huis omgaat *als* hij geen idee heeft hoe dingen in zijn werk gaan?

Een familie is een groep met een overkoepelend doel van overleven en de vooruitgang van de groep. Het kind dat wordt belemmerd om hieraan bij te dragen of dat de doelen niet begrijpt, weet niet hoe hij hierin moet passen. Hij weet niet hoe hij kan bijdragen of wat de doelen en voorschriften zijn. Hij wordt buitengesloten omdat hij niet kan bijdragen. Dus wordt hij anti-familie (contra de familie) – de eerste stap op weg naar anti-sociaal zijn. Hij morst met zijn melk, verveelt je gasten en schreeuwt buiten jouw raam tijdens het ‘spelen’. Hij wordt zelfs ziek om jou aan het werk te zetten. Er wordt hem laten zien dat hij niets voorstelt, door te laten zien dat hij totaal geen macht of kracht heeft om genoeg bij te dragen.

Je hoeft niets meer te doen dan de lachjes, de dansjes en de dingen aan te pakken van de hele kleintjes. Maar als het kind oud genoeg is om te begrijpen, dan hoort hij het hele verhaal te begrijpen over hoe een familie in elkaar steekt en met elkaar samen werkt.

Wat is de bron van zijn toelage? Hoe komt het dat er eten is? Kleding? Een schoon huis? Een auto?

Pappa werkt. Hij spendeert uren en denkwerk en spierkracht en daarvoor verdient hij geld. In de winkel geeft hij dit geld uit en koopt er eten voor. Met de auto wordt zorgvuldig omgesprongen want er is geen geld om een nieuwe te kopen ieder jaar. De auto moet langer mee. Een rustig huis en zorg voor papa betekent dat papa beter presteert op het werk en dat betekent kleding, eten en auto's.

Educatie is nodig omdat men dan meer kan verdienen als men meer heeft geleerd.

Recreatie is nodig om een reden te hebben voor hard werken, als beloning na het werken.

Geef hem het hele plaatje. Als hij in opstand komt, dan kan hij dit een tijdje volhouden. Maar uiteindelijk zal hij bijdraaien.

Ten eerste heeft een kind *zekerheid* nodig. Van die zekerheid maakt begrip deel uit. Een gedeelte ervan is een bepaalde gedragscode die constant is en niet iedere dag verandert. Wat vandaag verboden is kan morgen niet genegeerd worden.

Uiteindelijk zul je met het kind kunnen omgaan zo lang hij bezit wat hij bezit en hem wordt toegestaan om zijn steentje bij te kunnen dragen.

Volwassenen hebben rechten. Dit hoort hij te weten. Een kind heeft als doel; opgroeien. Als een volwassene niet meer rechten heeft dan hij, waarom zou hij dan moeten opgroeien? Wie wil er dan heden ten dage nog een volwassene zijn eigenlijk?

Het kind heeft een plicht ten opzichte van jou. Hij moet in staat zijn om voor je te zorgen, niet dat hij alleen maar het idee heeft dat dit zo is, maar dat het ook daadwerkelijk zo is. En jij behoort het geduld te hebben om toe te staan dat er slordig voor je gezorgd wordt tijdens het opbouwen van zijn ervaring – niet door jouw aanwijzingen – dan leert hij het vanzelf. Zorgen voor het kind? Niet doen! (Voor een kind zorgen is beslist niet hetzelfde als een kind opvoeden!) Hij zal waarschijnlijk een beter begrip krijgen van zich voordoende plotselinge situaties dan een doorgewinterde volwassene als jij. Alleen als hij ernstig psychisch verward is, pas dan zal hij zeer vatbaar voor ongelukken zijn.

Het gaat goed met je en je geniet van het leven omdat je niet als *bezit* behandeld wordt. Je zou *niet* van het leven kunnen genieten als er constant op je gelet werd, je constant verplaatst werd van hier naar daar zonder jouw toestemming en behandeld werd alsof je iemand anders zijn bezit was. Je zou tegensputteren. En als jouw weerstand onderdrukt zou worden, dan word je stiekem. Dat is wat je van jouw kind maakt als je het wilt bezitten, controleren en alles voor hem wilt bepalen.

Eigenlijk, vader en/of moeder, is hij geestelijk gezonder dan jij bent en zijn wereld is een stuk helderder. Zijn gevoel voor waarden en realiteit zijn scherper. Onderschat ze niet. Dan zal je kind een fijn, succesvol persoon worden. Probeer hem te bezitten, te controleren en af te wijzen, en je krijgt de reactie die je verdient – stiekem gedrag.

Vragen Hoofdstuk 2

1. Wanneer voelt iemand zich onzeker?
2. Wat doet een baby om zijn steentje bij te dragen?
3. Wat doet een peuter voor je?
4. Wat gebeurt er als je dit niet accepteert?
5. Wat is belangrijk om te begrijpen voor een kind als hij oud genoeg is?
6. Wat heeft een kind nodig?
7. Wat voor plicht heeft het kind ten opzichte van jou?
8. Wanneer wordt een kind stiekem?

3. Omgaan met het kind zijn wil

Hoe, zonder dwang te gebruiken, krijg je het voor elkaar om een kind iets te laten doen?

Als je een individu neemt en je dwingt hem om een muziekinstrument (zoals ouders of de school vaak plachten te doen) te leren spelen, dan zal zijn vermogen om

dat instrument te bespelen niet toenemen. We zouden hem eerst moeten vragen wat zijn meningen en ideeën zijn aangaande zijn ambities om een instrument te bespelen. Hij zal het er uiteindelijk mee eens zijn dat het een goede zaak is om een instrument te bespelen.

Neem bijvoorbeeld 'een stoute jongen'. Hij is van school gestuurd en moet naar een school voor moeilijk opvoedbare kinderen. Per ongeluk wordt deze jongen naar een school gestuurd die de volgende tactiek hanteert met dit soort gevallen: Vind iets wat de jongen interesseert en sta hem toe dit te doen.

Zo een soort school bestond eens in de staat California. Deze school leverde de ene genie na de andere af. Bijna de hele lijst van wetenschappers van de tweede wereld oorlog kwamen van deze school af.

Wat er eigenlijk gebeurde was het volgende: Ze namen een jongen waar niemand enig resultaat mee boekte en zeiden: Is er iets wat je zou willen doen? De jongen zei: Nee. Toen was het antwoord: "Oke, ga maar een beetje in het lab rondhangen of zo en neem later maar een beslissing als je wilt". De jongen dacht erover na en besloot dat hij natuurkundige wilde worden.

Niemand stuurde hem ooit naar een klas en niemand droeg hem op om een boek te openen en te gaan beginnen met lezen. Niemand klaagde als hij iets opblies in het laboratorium, en het resultaat was dat de jongen een prima chemicus werd. Niemand onderbrak zijn verlangen om een chemicus te worden. Het ontstond toen, en vanaf dat punt onderbrak hijzelf zijn wens om een chemicus te worden ook niet meer. Educatief (en opvoedkundig) gezien is dit een heel interessant punt.

4. Het overleggen van de bereidheid van een kind

Mensen zullen je toestaan om dingen van hun af te nemen als je het voorzichtig doet en hun bereidheid hiertoe niet te ruw verstoort.

Als je een kind tegen zijn wil dingen aan anderen kinderen laat geven, zul je een hebberig en egoïstisch kind krijgen. Hij zal uiteindelijk gaan denken dat hij de enige persoon is die er daadwerkelijk toe doet. Ouders kijken normaal gesproken niet eens naar het kind zijn bereidheid tot! Ze hebben het over zijn hebbendheid, het vermogen iets te bezitten, en dan geven ze het kind spullen en creëren zo een verwend kind.

Het is interessant om te kijken naar een kind dat in de buurt was van iemand die altijd met hem heeft overlegd maar niet echt goed voor hem heeft gezorgd en om te kijken naar een kind waar heel goed voor is gezorgd maar waar nooit mee is overlegd.

Een kleine jongen zit op de vloer met blokken en ballen te spelen en vermaakt zich goed. Dan komt de oppas en die pakt hem op, brengt hem naar de kinderkamer om zijn luiers te verschonen, hij protesteert luidruchtig en is boos. Hij vindt dit helemaal niet leuk. Ze blijft dit maar doen, hem verplaatsen, nooit overleggen wat hij wil en hij zal uiteindelijk opgroeien geobsedeerd door de macht van keuzevrijheid.

Hij moet zijn zin hebben! Hij zal dwingend worden en altijd gelijk willen hebben. Hij zal vasthouden aan het laatste stukje van zijn gelijk en zijn bekwaamheid om iets te doen zal net zo gering zijn, in het bijzonder in het omgaan met mensen.

Nu komt er wat anders: Je weet dat het kind honger heeft en je weet dat hij zou moeten eten. Het kind zal eten als hij een soort routine heeft wat de maaltijd aangaat. Als het avondeten normaal gesproken om 6.00 uur wordt opgediend dan zal hij gewend raken aan het eten om 6.00 uur en zijn bereidheid om te eten zal nooit geheel

overgaan. Hij heeft ontdekt dat er om 6.00 uur eten is en dus besluit hij om 6.00 uur om te gaan eten. Jij levert het voedsel en hij levert zijn bereidheid om te eten. Als je daar niet overheen gaat zul je geen problemen over het eten hebben.

Dan komt er iemand en die vraagt: Zou je niet naar je kamer willen gaan en andere kleding aan willen doen? Het antwoord is nee. Je maakt een gruwelijke fout als je doorgaat met dit punt op basis van “nou, ik ga je een stuk chocola geven, erin volharden en hem overtuigen etc.”. Dit is de manier waarop een psycholoog te werk gaat met situaties en het werkt niet.

Je kunt 2 routes kiezen. Of je gebruikt perfecte controle met veel communicatie of je laat hem gewoon opgroeien. Er is geen andere keuze. Kinderen vinden het niet leuk als ze hardhandig worden aangepakt en verplaatst worden en als er niet met ze overlegd wordt. Je kunt praten met een kind en als de mate van affectie, overeenkomst en communicatie met hem goed zijn dan kun je het kind allerlei dingen laten doen. Hij zal de vloer aanraken, zijn hoofd en als je hem erop uit stuurt zal hij de tafel vinden. Hij zal een tijdje rondlummelen en daarna kun je gewoon zeggen dat hij dit of dat moet doen en zeggen: Kom we gaan eten en hij zal het doen.

Hij zal ontdekken dat jouw bevelen niet per se over zijn bereidheid heengaan. Dus zijn jouw bevelen niet gevaarlijk. Je hebt hem geconfronteerd en hij kan jou confronteren. Zodoende kunnen jij en hij samen iets doen.

Soms zegt een kind: “Ik wil samen met jou opblijven”, en ze staan erop om dit te doen, volhardend in hun keuze.

Kinderen gewoon laten doen wat ze willen en niet tussenbeide komen en geen enkele controle over ze uitoefenen is psychologie.

Ze zullen nooit in communicatie met iemand gaan, ze zullen niet groeien of enige levenservaring krijgen omdat ze hun hebbendheid niet veranderden. Ze hoefden hun gedachten niet te veranderen over werk, sport of wat dan ook.

Maar ze reageren heel snel op goede controle en communicatie maar het vergt goede communicatie om dit te bereiken, géén overtuigen máár goede communicatie.

Veel mensen denken dat overtuigen werkt bij kinderen. Dat doet het niet! Het is de communicatie die het hem doet. Jij zegt: “Wel, het is tijd om naar bed te gaan nu”, en hij zegt: “Nee”. Laat het even en begin over wat anders, “Wat heb je gedaan vandaag”? Waar, hoe, Oh ja? Echt waar? Nou, zullen we nu naar bed gaan? Okay.” Je hoeft geen kracht te gebruiken.

Ga in communicatie met het kind en controle volgt op zeker. Als je het kind dwang oplegt vanaf het begin, dan voelt het kind zich in de maling genomen. Hij kijkt naar jou voor veel van zijn handelingen en controle. Hij denkt dat je niet om hem geeft.

Desalniettemin, net zo als in het geval van het bespelen van een muziekinstrument, leren om diverse talen te spreken of creatieve bekwaamheden ontwikkelen, raadpleeg het kind zijn bereidheid.

Vragen Hoofdstuk 3 & 4

1. Hoe krijg je het voor elkaar een kind iets te laten doen?
2. Wat is de tactiek die werd gebruikt op een school in California?
3. Wat is de conclusie die je hieruit trekt?
4. Wat wordt bedoeld met het overleggen van bereidheid?
5. Wat is de consequentie van het kind geen keuzevrijheid geven?

6. Noem een voorbeeld uit je eigen ervaring wanneer je een kind dwong om iets te doen en wat zijn reactie hierop was?
7. Wat kun je bereiken door te overleggen met het kind?
8. Wat voelt het kind als je met dwang iets probeert te bewerkstelligen?

5. Kinderen toestaan hun steentje bij te dragen

Het grootste probleem met jeugdige delinquenten is het zogenaamde humane beleid dat kinderarbeid verboden is.

Natuurlijk is er in het verleden sprake geweest van misbruik van kinderen te werk stellen, werd hun groei hierdoor belemmerd en werden ze misbruikt.

Er zijn naar aanleiding van kindermisbruik wetten uitgevaardigd die kinderarbeid tegen gaan. Deze wetten, met de juiste intentie uitgevaardigd over de hele wereld zijn hoe dan ook direct verantwoordelijk voor jeugdige delinquenten.

Kinderen verbieden om te werken en in het speciaal tieners verbieden om te werken zodat ze hun eigen weg kunnen gaan en zelf hun geld kunnen verdienen creëert een familie probleem zodat het bijna onmogelijk is een gezin op te voeden.

Er ontstaat in het bijzonder een gevoel bij de tiener dat de wereld hem niet wil en hij heeft het spel al verloren voordat hij ooit begonnen is.

Men moet weten dat onze beste ingezetenen normaal gesproken werkten toen ze erg jong waren. In de Engelse en Amerikaanse gemeenschap werd het hoogste prestatieniveau bereikt door jongens die op 12-jarige leeftijd begonnen met werken op een boerderij, die hun eigen verantwoordelijkheden hadden en een definitieve plaats in de wereld verkregen.

Kinderen willen over het algemeen graag werken. Een 2, 3 of 4-jarig kind vind je meestal in de buurt van zijn vader of moeder en ze proberen te helpen met gereedschap of stofdoeken en de aardige ouder die echt gek is op zijn kind reageert hier op de normale manier op en heeft het geduld om het kind te laten helpen. Als een kind is toegestaan om te helpen, heeft hij het gevoel dat zijn aanwezigheid en hulp gewenst zijn, zodat hij langzaam een weg naar voldoening opbouwt.

Het kind dat geforceerd wordt en in een richting wordt geduwd, maar niet werd toegestaan om te helpen in zijn kinderjaren is ervan overtuigd dat hij ongewenst is en de wereld niet in hem geïnteresseerd is. Later krijgt hij vrijwel zeker werkgerelateerde problemen.

Nu is het kind al opgevoed met het idee dat hij niet hoeft te werken en zo is het onderwerp werk er één waar hij zich niet mee op zijn gemak voelt.

Later in zijn tienerjaren wordt hij actief tegengehouden om het soort werk te krijgen wat hem toestaat om de kleren en cadeautjes voor zijn vrienden te kopen waarvan hij denkt dat dit van hem verwacht wordt. Dus begint hij te voelen dat hij geen lid van de maatschappij is. Geen lid van de maatschappij zijn betekent dan dat hij tegen de maatschappij is en hij zal alleen destructieve acties uitvoeren.

6. Omgaan met het kind zijn verdriet en ongelukjes

Dit hoofdstuk verschaft vele technieken voor een ouder of een ieder die een kind snel wil helpen herstellen van de bulten, blauwe plekken, schrammen en ongelukjes die vaak deel uitmaken van het opgroeien.

Voor het grootste gedeelte bevatten de volgende acties het gebruik van communicatie tussen jezelf en het kind als leidraad. Communicatie is heel belangrijk in het omgaan met kinderen.

De handelingen die worden beschreven worden “assists” genoemd. Een assist is een handeling die uitgevoerd wordt om een individu verlichting te geven van een probleem dat hem moeilijkheden geeft. Deze assisten moeten worden gebruikt wanneer ze ook maar nodig zijn. De voordelen voor het kind en de familie kunnen heel groot zijn.

Jeugdletsel

Er zijn vele dingen die iemand kan doen om een kind te helpen dat is gevallen, zich gesneden heeft of een andere gelijksoortige ervaring. Met jonge kinderen helpt het om ze gewoon te laten uithuilen, dat is al voldoende. Wanneer een kind zich pijn doet zijn de meeste mensen geneigd om troostende woorden uit te spreken voordat ze er erg in hebben. En wat ze zeggen is meestal datgene wat ze al 100x eerder gezegd hebben wanneer het kind zich bezeerde. Dit kan het kind herinneren aan eerdere verwondingen.

Ouders helpen het kind het meest door niets te zeggen. Het kost wat tijd om jezelf te trainen om niets te zeggen wanneer het kind zich bezeert maar het is niet moeilijk om de gewoonte aan te nemen om stil te zijn. Stilte betekent niet dat je geen liefde of affectie toont aan het kind. Je kunt het kind vasthouden of een arm om hem heen doen. Vaak wanneer er niets wordt gezegd zal een jong kind hard huilen voor een minuut of zo en dan plotseling stoppen, lachen en terugrennen naar wat hij aan het doen was. Hem toestaan om te huilen lijkt de spanning te ontladen die is ontstaan door de verwonding en als dit gebeurd is, is er geen assist nodig. Het is zelfs vaak moeilijk om het kind terug te laten gaan naar het moment van verwonding als hij op deze manier de spanning ontladen heeft.

Vertel er eens iets over

Als het kind niet uit zichzelf herstelt na een paar minuten huilen, wacht dan tot hij hersteld is van de korte periode van onbewustheid die samengaat met een verwonding. Normaal gesproken is het niet moeilijk te zien wanneer een kind in shock is of niet.

Als hij nog steeds huilt na de periode van de shock-ervaring dan komt dat omdat er andere, eerdere voorvallen gerestimuleerd zijn. Gerestimuleerd betekent dat er een negatieve gebeurtenis die in het verleden heeft plaatsgevonden wordt gereactiveerd in het heden als resultaat van soortgelijke omstandigheden in het heden die lijken op de omstandigheden van het verleden. Zodoende wordt er bedoeld dat je een eerder pijnlijk voorval moet nemen en de persoon de gevoelens die hij toen ervaarde laat herbeleven.

Als een kind dus nog huilt na deze shock-ervaring, dan is er een assist nodig bij kinderen ouder dan 5 jaar. Dit is zeer waardevol. Als het kind zich heeft hersteld van de schrik, dan kun je hem vragen: Wat is er gebeurd? Hoe heb je je pijn gedaan? Vertel het me eens? Als hij begint te vertellen, probeer het hem dan te laten vertellen alsof het hem nu gebeurt. Probeer het op deze manier: “Nou, ik stond op een grote steen en ik gleed uit en viel en”huilen

“Deed het zeer toen je op die steen stond”?

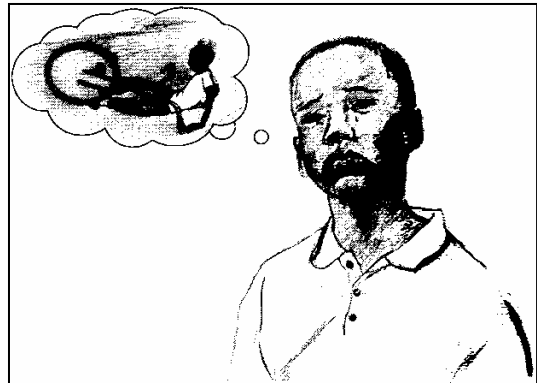
“Nee”.

“Wat gebeurde er toen je op die steen stond”?

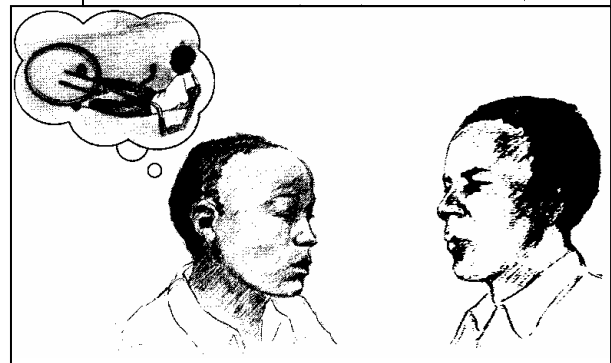
“Ik glee uit” ... huilen
“En wat gebeurde er toen”?
“Ik viel op de grond”.
“Lag er gras op de grond”?
“Nee, alleen maar zand”.
“Vertel het nog eens”?

Je kunt het kind diverse keren door het voorval heen laten gaan totdat hij er verveeld door raakt of erom gaat lachen. Er is niets moeilijks aan. Nadat een kind een aantal keren een assist heeft gekregen dan zal hij nadat hij zich bezeerd heeft, naar de persoon rennen die deze pijnloze hulp kan geven, en vragen “om er over te vertellen”.

Een kind dat zich bezeerd heeft, kan goed geholpen worden door communicatie.

Als je hem laat vertellen wat er gebeurd is, werkt dit therapeutisch.

Als hij het aan iemand vertelt die erin geïnteresseerd is, zal hem dit opluchten en zal hij zich beter voelen.

Het kind zijn aandacht “sturen”

De meeste mensen hebben de gewoonte om tegen een kind te zeggen: “Dat moet je niet doen, anders word je ziek”. “Grote goedheid, je vat zeker kou!” of: “Je wordt ziek als je er mee doorgaat”. “Ik weet gewoon dat Johnny de mazelen krijgt als hij naar school gaat” en talloze andere negatieve suggesties. Ze gebruiken ook duizend maal, “niet doen”, “kan niet”, en andere ‘controle-zinnen’. Ouders moeten hiermee oppassen en proberen ze zo min mogelijk te gebruiken. Met een beetje inlevingsvermogen en oefening is het niet moeilijk om manieren te vinden om kinderen gezond en veilig te

houden zonder steeds mondelinge grenzen aan te geven. Probeer zoveel mogelijk positieve suggesties aan een kind te geven. Het kind laten zien wat er gebeurt met een glazen fles als die omvalt, zal het begrip beter overbrengen dan 1000x roepen: “Ga er vandaan” of “zet het neer”!

Kalme rustige bewegingen en een zachte stem voorkomt restimulatie (activering van pijnlijke en negatieve herinneringen zoals hierboven beschreven) als je met kinderen omgaat. Iedereen die succesvol met kinderen wilt omgaan zou deze kwaliteiten moeten ontwikkelen. Ze zijn vooral waardevol in noodgevallen.

Als je een kind zijn aandacht onmiddellijk wilt trekken omdat hij in een gevaarlijke situatie verkeert en je bent te ver van hem verwijderd om in te grijpen, roep dan luid zijn naam, dit is veel beter dan geschreeuwde bevelen zoals; “Stop!”, “Blijf daar”, “Niet doen” enzovoort. Op deze manier zul je hem ook niet restimuleren.

Herinneren

Het kind vragen zich iets te herinneren mag in vele verschillende situaties gebruikt worden die dagelijks voorkomen; Als het kind bezorgd is of verdrietig en huilt over iets, wanneer hij zich een beetje ziek voelt, wanneer hij duidelijk gerestimuleerd is door iets, als iemand hem streng gestraft heeft, als hij zich afgewezen voelt eigenlijk iedere keer als een kind zich ongelukkig voelt of nerveus om wat voor reden dan ook of als je weet dat hij een restimulatieve ervaring heeft gehad.

Als het kind van streek is (niet echt ziek) kun je beginnen het te vragen wanneer hij zich eerder zo heeft gevoeld. Meestal zal een kind dit onthouden.

Als je meer vragen stelt over wat er gebeurd is, wat hij aan het doen was, wie er aan het praten was, wat hij aan het doen was, wie er aan het praten was, wat er gezegd is, hoe hij zich voelde, dan zal hij het hele voorval tot in de details beschrijven. Als hij dit doet, laat hem dan een paar keer door het voorval heen gaan. Als hij klaar is, dan zeg je: “Vertel het nog eens, waar was jij toen papa aan het praten was? Vertel het nog eens”. Of gewoon, “Laten we eens even kijken, je zat op de bank toen papa zei... wat zei hij ook alweer?”. Ieder simpel woordje wat het kind terugstuurt naar het begin van het voorval mag gebruikt worden.

Het is niet nodig om er een moeilijk verhaal van te maken. Kinderen begrijpen het als je zegt: “Vertel het nog eens”. Ze vinden het leuk om hun verhalen aan een geïnteresseerd publiek te vertellen. Wees niet overdreven lief, toon genegenheid en interesse, maar fluister of zing niet tegen hem met een zachte lieve stem, “Ach arme schat”, “mijn arm kleintje” of woorden van dergelijke strekking. Als je dat wel doet, dan suggereer je daarmee dat het kind de verwonding of nare ervaring als waardevol gaat beschouwen en dat het hem speciale aandacht en sympathie oplevert.

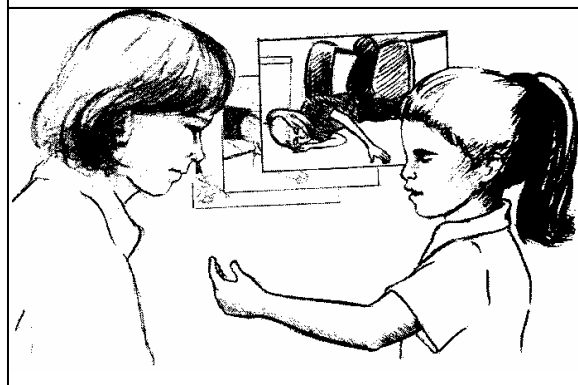
Hoe meer jij je kunt inleven in een kind zijn wereldje (wat hij denkt, gelooft en voelt) des te beter kun je hem helpen. Imiteer zijn stem-tonaties, zijn “Yeah, deed je dat! En toen?”. Neem zijn lichaamstaal over, opengesperde ogen, ademloze interesse of wat zijn stemming of emoties dan ook zijn, je moet niet zo ver gaan dat je hem gaat nadoen natuurlijk. Als je het goed doet, wees dan gewoon natuurlijk en geïnteresseerd.

Vaak wanneer hij gerestimuleerd wordt dan zal hij 1 of 2 zinnen steeds weer gebruiken. Als dit het geval is kun je beginnen met: “Wie zegt dat”? Of “Wie zegt dat tegen jou”? of wanneer heb je dat gehoord? Soms zal hij volhardden: Ik zeg je: “Hou je mond, jij oude gek” of wat de zin ook is. Vraag dan; “Wie heeft dat nog meer gezegd”? of “Kijk of jij je kunt herinneren wanneer je het iemand anders hoorde zeggen” en hij zal meestal beginnen met vertellen over de keer dat hij het iemand anders hoorde zeggen.

Als een kind iets ervaart wat hem van streek maakt of zelfs lichamelijk letsel oploopt, kunnen eerdere gelijksoortige voorvallen gerestimuleerd worden.

Dit verdwijnt als je het kind laat praten over het huidige voorval.

Het kind moet begeleid worden om de toedracht te vertellen als was het pas gebeurd. Dit zal ieder gerelateerd emotioneel voorval ontladen.

Een vrouw die met haar dochter aan het werk was, was verbaasd toen het kind zei: “Jij zei het Mammie, een hele tijd geleden”. “Waar was je dan toen ik dat zei”? “Oh, ik was nog maar heel klein, in je buik”. Dit zal waarschijnlijk niet zo vaak gebeuren. Maar als het kind het begrijpt, dan kan het vroeg of laat gebeuren. Wat het kind zich ook herinnert, ga gewoon door met vragen om zijn herinneringsvermogen te versterken. “Wat was je aan het doen”? , “Waar was ik”? “Wat zei Papa”? , “Hoe zag het eruit”? “Hoe voelde jij je”? enzovoort.

Laat het kind diverse keren door het voorval heengaan totdat hij erom moet lachen. Dit zal hem bevrijden van de restimulatie.

Het gebruik van poppen of knuffels

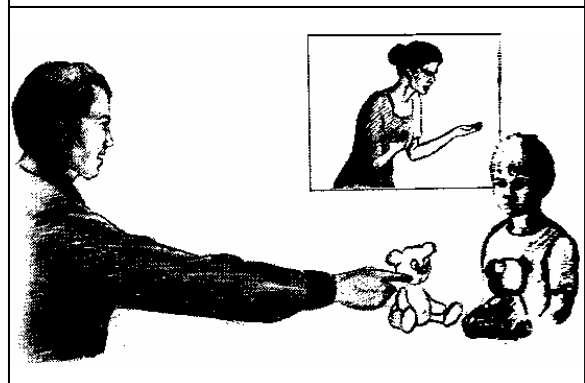
Als de vader weet dat het kind een ruzie of andere vervelende gebeurtenis heeft gehoord of gezien of als hij streng gestraft is of uitgescholden dan kan hij er het beste een paar uur later op terug komen. Kun jij je herinneren dat ik tegen je moeder schreeuwde gisteren? Als het kind niet gewend is om zijn boosheid te uiten naar zijn ouders of als hij gedwongen is om zijn mond te houden in het verleden, dan kan het zijn dat je hem een beetje moet overhalen om te gaan praten. Als je dit doet, zorg er dan voor door de manier waarop je het aanpakt dat hij ervan verzekerd is dat het goed

is als hij erover praat. Als hij het eenvoudigweg niet kan, dan kun je proberen om het spelenderwijs te doen.

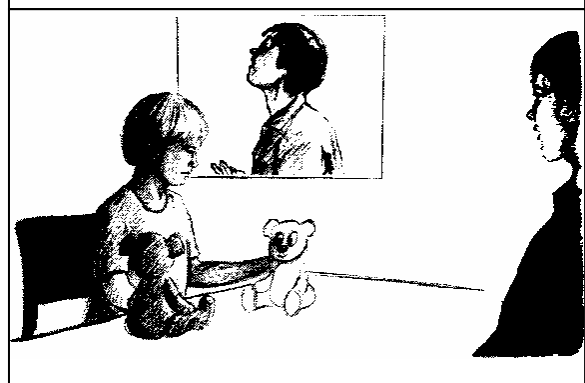
Als een kind ruzie hoort tussen zijn ouders, kan dat behoorlijk storend zijn.

Een ouder kan helpen om het kind zijn bezorgdheid weg te nemen om haar met poppen te laten zien wat er is gebeurd.

Het kind speelt de ervaring na met de poppen.

En ieder achterblijvende emotionele ervaring kan dan snel afnemen.

Als het kind met poppen of speelgoedknuffels speelt, dan kun je het voorval naspelen. "Dit is de mama-pop". En dit is de papa-pop. Wat zegt de mamapop als ze kwaad is"? Heel vaak zal dit het kind direct naar het voorval brengen en als je hem zich helemaal laat openstellen en het voorval laat beschrijven zonder hem verwijten te maken en je luistert naar hem op een sympathieke geïnteresseerde manier en je moedigt hem aan door op z'n tijd te zeggen, "Ja, en toen"? dan zal hij stoppen met "te doen alsof" en onmiddellijk zeggen wat hij gehoord heeft. Zelfs als hij dit niet doet, wat met kinderen vaak het geval is, en hij gaat een paar keer door het voorval heen met zijn poppen of speelgoed dan zal het in grote mate aan kracht afnemen.

Het tekenen van plaatjes

In plaats van poppen of speelgoed kun je het kind ook plaatjes laten tekenen. “Tekenen voor mij eens een plaatje van een vrouw en een man. Wat zijn ze aan het doen”? Tekenen eens een plaatje van een vrouw en een man die aan het huilen zijn enzovoort. De nadruk moet altijd liggen op de volwassene die aan het dramatiseren is en niet op het kind dat stout was, als dit is wat er gebeurd is. Plaatjes tekenen, vaderspelen en moederspelen: “En dan zeg je”?, “en dan zeg ik”? of het kind gewoon een verhaaltje laten verzinnen erover kan ook helpen.

Vragen Hoofdstuk 5 & 6

1. Wat is het probleem van jongeren?
2. Noem een voorbeeld over je eigen werk toen je tiener was en hoe je dit ervaren hebt.
3. Wat kun je het beste doen als een kind valt?
4. Als een kind bij een ruzie aanwezig was, wat kun je dan het beste doen?
5. Wanneer kun je merken dat het beter gaat met het kind?
6. Hoe kun je het kind het beste waarschuwen en wat moet je vooral niet doen?
7. Hoe kun je een kind een situatie laten herbeleven en op welke manieren?
8. Waarom kun je beter geen al te lieve woordjes gebruiken?

7. Woede – Angst – Verdriet – Irritaties

Boosheid; Met kinderen die gewoon werden toegestaan hun boosheid te uiten naar hun ouders toe hoef je deze trucjes allemaal niet toe te passen.

Ze zullen het heel openlijk aan je voordoen en erover vertellen als ze een ruzie hebben bijgewoond of als ze uitgescholden zijn als jij je maar als een geïnteresseerde toehoorder opstelt en ze aanmoedigt. Als je naar kinderen kijkt terwijl ze spelen, dan zie je ze precies datgene doen, hun ouders naspelen en andere “grote” mensen nadoen.

Soms is het genoeg om een kind te vragen; “Hoe kwam het dat jij je niet goed voelde of wat heb ik gezegd dat jij je zo voelde”? om boven tafel te krijgen wat er aan de hand is en zo het van streek geraakte kind te kalmeren.

Iedereen kent de boosaardige bedreigingen wel die kinderen kunnen uiten als ze boos en gefrustreerd zijn; “Ik trek hem in stukjes en gooi hem in de rivier, ik stop ze allemaal in de kast, doe hem op slot en gooi de sleutel weg, dan zullen ze er wel spijt van krijgen”! enzovoort.

Als je ze aanmoedigt door te zeggen: “Oh ja? En wat ga je dan doen”? of jeetje, nou dat zou wat zijn zeg”. Ze zullen nog een tijdje doorgaan en opeens is het over en gaan ze verder met wat ze aan het doen waren. Als een kind boos is, laat hem dan boos zijn, zelfs als je zelf het slachtoffer bent. Laat hem zijn woede afreageren en normaal gesproken zal het snel verdwijnen.

Maar als je probeert om het te onderdrukken dan zal het erger worden en langer duren. Als je een kind laat reageren op een frustratie zonder het te onderdrukken, gaat het proces sneller omdat de energie vrijkomt die deze frustratie met zich mee brengt.

Angst

Als een kind bang is, laat hem dan erover vertellen en moedig hem zoveel mogelijk aan.

Dit werkt ook zeer effectief met nachtmerries. Maak het kind wakker, houd hem rustig vast totdat zijn huilen wat bedaart, laat hem er een paar keer doorheen gaan totdat hij niet meer bang is. Vraag hem dan naar een plezierige herinnering en laat hem je dat vertellen voordat je weggaat. Als hij niet alleen wilt slapen hierna, laat hem dan niet alleen met zijn angst. Blijf bij hem en spoor hem aan om erover te praten totdat hij niet langer bang is, zelfs als het wat tijd kost. Als je hem vraagt over zijn angsten, dan kun je de zin “net als” gebruiken. Als het kind bang is in het donker, vraag hem dan: “Wat is hetzelfde als donker”? of als hij bang is voor dieren, zal een soortgelijke vraag er voor zorgen dat hij zijn angst gaat onderzoeken en begrijpen.

Misschien zul je niet meteen de 1^e keer succesvol zijn, maar als je geduldig verder gaat, dan krijg je snel genoeg een antwoord waaruit blijkt waar zijn aandacht op gericht is en dan kun je het kind helpen hier mee om te gaan door te praten over wat er gebeurd is.

Verdriet

Als het kind verdriet heeft, dan is een goede manier om te beginnen met aan hem te vragen: “Waarom huil je”? Nadat een kind een paar keer verteld heeft waarom hij hilde en je helpt hem iedere keer door naar de gebeurtenis te vragen en zijn huilen is vermindert, dan kun je hem vragen: ” En waarom huil je nog meer”?

Eigenlijk is het al voldoende door hem gewoon te laten huilen totdat het over is. Zeker als je dicht bij hem staat en hij weet dat hij op je kan rekenen voor hulp en steun.

Probeer het kind niet te laten stoppen met huilen door hem te zeggen dat hij niet moet huilen. Vraag hem wat er gebeurd is en laat hem dit net zo vaak vertellen totdat hij lacht of laat hem uithuilen terwijl je hem vasthoudt of zachtjes over zijn rug strijkt. Zo min mogelijk woorden in dit geval, alleen maar affiniteit.

Irritatie

Als het kind gewoon bezorgd is, nerveus of moeilijk te hanteren, dan kun je hem daar vaak uithalen door zijn aandacht te verplaatsen middels een nieuw en spannend verhaal te vertellen, een plaatjesboek of speelgoedje of in geval van een heel jong kind iets wat glimt. Dit is een oude techniek, maar heel effectief. Als het kind bezorgd of nerveus is, dan is de kans dat hij verveeld is geraakt groot, wat betekent dat de activiteit waarin hij geïnteresseerd was, op de één of andere manier onderdrukt is. Hij is op zoek naar iets nieuws, maar kan het niet vinden. Als je hem iets geeft waar hij in geïnteresseerd is, dan zal hij snel vrolijker worden. Probeer daarentegen niet zijn aandacht te trekken of ga het niet forceren door te zeggen: “Kijk schat, kijk eens wat een mooi horloge!” en als dat niet meteen werkt, direct op een ander voorwerp overstappen. Dit zal hem enkel en alleen maar in de war brengen.

Beweeg kalm en rustig, houd je stem zacht en rustig en stuur zijn aandacht naar één nieuw ding. Dat zou genoeg moeten zijn.

Als dit allemaal niet werkt, dan kun je hem afleiden van de gebeurtenis door met hem te gaan stoeien of een andere actieve bezigheid om hem naar het heden te brengen. Als je zijn aandacht lang genoeg kunt vasthouden, dan kun je hem vragen om over iets leuks te vertellen. Hij zal het misschien eerst tegen zijn zin doen maar als je

hem aanmoedigt zal hij vaak meteen een fijne herinnering gaan vertellen en vrij snel hierna is hij weer vrolijk.

Als je een spel van het herinneren maakt, voorziet dit in een leuke bezigheid gedurende lange reizen, periodes van wachten en beter worden na een ziekte om maar iets te noemen. Kinderen hebben normaal gesproken een goed herinneringsvermogen.

Ze vinden het enig om over plezierige herinneringen te praten. Een groot gedeelte van een kind zijn conversatie bestaat uit de geweldige dingen die hij gedaan heeft of hoopt te doen en vaak praat hij erover met zichzelf over wanneer hij verdrietig was of ongelukkig.

Leer een kind verband te leggen tussen alle plezier-momenten door hem te vragen wat er gebeurde toen hij naar de dierentuin ging of ging zwemmen.

Als hij begint te vertellen, probeer hem naar het moment terug te leiden, als hij dit zelf niet kan. Vraag hem om het water te voelen, of hij zichzelf voelt bewegen, wat andere mensen zeggen en alle geluiden om hem heen. Dit zal hem helpen zijn herinneringsvermogen te versterken van al de verschillende indrukken die hij ontvangen heeft.

Als een kind heel gemakkelijk aan het vertellen is over een voorval, ga dan niet proberen om alle waargenomen sensaties boven tafel te krijgen, laat hem dan eerst vertellen. Er is niet veel voor nodig om een kind zover te krijgen. Je kunt het spel beginnen door te zeggen: “Laten we het spelletje “Herinneren” doen, of “Vertel me eens over toen je naar de ... ging” of “Laten we net doen alsof we weer naar de dierentuin gaan” of iets vergelijkbaars.

Stap zoveel mogelijk “in” het verhaal, neem het kind zijn toon en maniertjes aan als dat je gemakkelijk afgaat en wees altijd geïnteresseerd en benieuwd naar het volgende detail.

Als een kind naar je toe komt om je over een ongeluk te vertellen dat hij gehad heeft of iets dat hem bang heeft gemaakt of ongelukkig, luister er naar en laat hem er diverse keren door heen gaan.

Als kinderen leren hoe ze het spel “Herinneren” moeten spelen en gaan begrijpen hoe het werkt, dan zullen ze er vanzelf om vragen als ze het willen of nodig hebben.

Nogmaals de hoofdpunten in het omgaan met een kind zijn ongelukjes of verwondingen zijn;

1. Geef assistentie voor kleine verwondingen als dit nodig is of laat het kind uithuilen als dat voldoende is.
2. Laat het kind zich herinneren wanneer de laatste keer was dat dit gebeurde of probeer hem te laten vertellen wat er gebeurde de laatste keer dat hij verdrietig was.
3. Leer een kind hoe hij zich voorvallen kan herinneren door hem eerder gebeurde leuke momenten te laten vertellen.
4. Gebruik het herinneren van leuke momenten of andere technieken om het kind uit een verdrietig voorval te halen en naar het heden te brengen.

Deze zorg houdt het kind gezonder en gelukkiger.

Vragen Hoofdstuk 7

1. Wat moet je doen als een kind boos is?
2. Waarom is boosheid onderdrukken slecht?
3. Wat doe je als een kind een nachtmerrie heeft?
4. Noem een voorbeeld van een kind dat je kent die boos werd. Wat deed het kind en wat deed de moeder (of als je zelf moeder bent, je eigen verhaal)
5. Wat werkt het best als een kind bang is?
6. Wat doe je als een kind huilt?
7. Wat doe je als een kind geïrriteerd is?
8. Noem de 4 hoofdpunten die je gebruikt bij het kind zijn verdriet en ongelukjes.

8. Gezonde Baby's

Een verkeerd gevoede baby is niet alleen ongelukkig, hij is ongezond – iets waar iedere ouder zich zorgen over maakt. Goede voeding is natuurlijk een noodzakelijk bestanddeel voor een goede gezondheid. Gebaseerd op persoonlijke ervaring is hier iets dat werkt; Het wordt aangeboden als hulp voor ouders die betere manieren zoeken om gezonde kinderen op te voeden.

Sommige ziekenhuizen en doktoren prediken blijkbaar de slagzin: “Vandaag een dikke baby betekent morgen een patiënt”.

Door sommige kinder-artsen en ziekenhuizen wordt voedsel voorgeschreven waardoor de baby van streek raakt. Het is een poedersubstantie die men moet oplossen in water en waar de baby mee gevoed wordt.

Als je het ooit geproefd hebt dan zul je het met de baby eens zijn. Het is afschuwelijk.

Wat erger is, het is alleen maar suiker en bevat geen proteïnes die nodig zijn voor weefsels en botten. Het maakt alleen maar dik. Als je zo'n opgeblazen moderne baby ziet, dan weet je dat het gevoed is met gemixte melkpoeder, glucose en water – allemaal suiker.

De grootste oorzaak dat een jonge baby van streek raakt is zijn voeding. De baby moet gevoed worden, ja. Maar waarmee? Afschuwelijk smakende melkpoeders met een hoge concentratie suiker of magere borstvoeding van een overwerkte moeder. De voeding die hem gegeven wordt moet een behoorlijk percentage aan proteïne bevatten. Proteïne legt een basis voor zenuw en botopbouw. Een gewonde soldaat zal niet herstellen behalve als hij grote hoeveelheden proteïne tot zich neemt. Zweren en open wonden zullen niet helen zonder een zwaar proteïne-dieet.

Om de hersens, botten en weefsels te laten volgroeien heeft de baby proteïne nodig; Vanaf dat hij 2 dagen oud is tot op zijn minst 3 jaar. Hier krijg je gezonde, sterke, alerte baby's van die het goed doen en goed slapen.

Romeinse troepen leefden op een dieet van “Gerst”, een graansoort dat het hoogste percentage aan proteïne bevat. Dit recept komt het dichtste bij melk en kan gemakkelijk gemaakt worden. Het is een oude Romeinse formule van ongeveer 2200 jaar geleden.

Het is even lastig natuurlijk. Je hebt een pan nodig of een ketel (je kunt deze pan alleen hiervoor gebruiken, niet meer voor andere dingen) waar je de gerst heel lang in

moet koken en laten trekken. Maar het is het waard om een kalm huis en gezonde baby te krijgen.

Je maakt het klaar voor 1 dag, vult de flesjes en zet ze in de koelkast. Je kunt het verwarmen in de magnetron tot 37 graden. Test het eerst op de rug van je hand om te kijken of het niet te warm is.

En ondanks dat je de baby op een schema probeert te houden zou het dom zijn om hem geen eten te geven wanneer hij honger heeft.

Een baby die een volle fles heeft gedronken slaapt normaal gesproken een paar uur. Als dit niet het geval is, is er iets mis zoals een natte luier of iets hards in zijn bedje. Als een baby huilt, ga dan net zo lang op zoek tot je weet waarom. Ga er niet van uit dat de baby gewoon koppig is of dat hij een ernstige ziekte heeft en onmiddellijk geopereerd moet worden. Ergens daar tussen in vinden we de echte reden.

De Gerst Formule voor baby's

De eerste en meest belangrijke reden dat het niet goed gaat is een slechte kwaliteit voeding wat hem gegeven wordt.

Je kunt de volgende formule gebruiken:

425 gram gerst

285 gram homogene melk

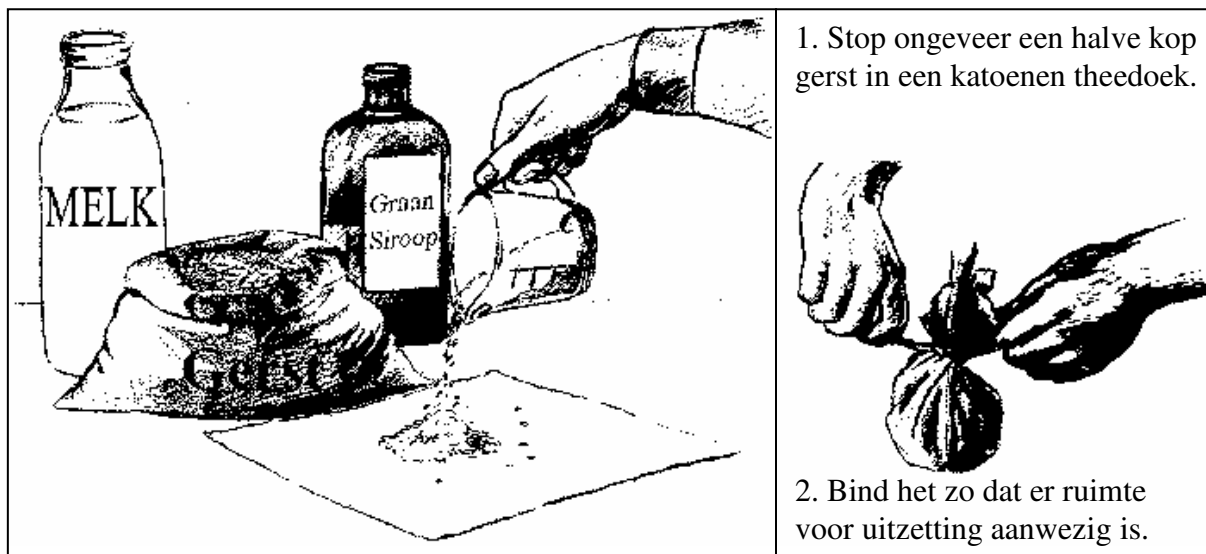
85 gram graan-siroop

De hoeveelheid siroop varieert afhankelijk van de baby, sommigen vinden een sterke smaak aangenaam en anderen wat minder.

Deze formule kan vermenigvuldigd worden naar aanleiding van het gewenste aantal flessen maar de verhoudingen blijven hetzelfde.

Om het gerstewater te maken stop dan 425 gram gerst in een katoenen doek, bind het losjes bij elkaar zodat het ruimte heeft om uit te zetten. Het wordt langzaam gekookt in een gesloten pan (niet van aluminium) voor 6½ uur in ongeveer 6 dl water. Af en toe kun je de deksel optillen en stoom laten ontsnappen. Gerstewater wordt roze, heel roze. Zo krijgt je de juiste dikte om het recept zo te maken als hierboven beschreven.

Je geeft de baby natuurlijk niet de gerst zelf, alleen het water gemixed met de melk en graan-siroop in de hoeveelheid zoals hierboven beschreven. Voeg niets anders toe aan deze formule zoals vitamines of room om de formule voedzamer te maken. Gebruik deze formule en krijg gezondere baby's!

3. Plaats het in een kookpan met 6 dl water.

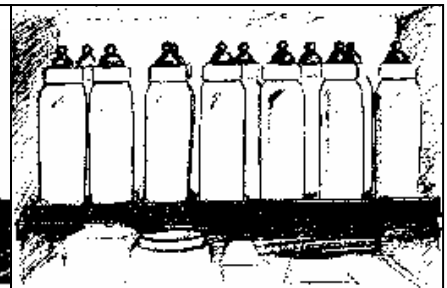
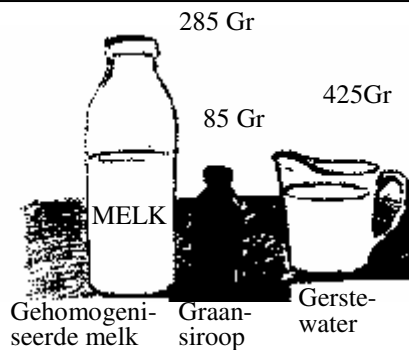

4. Laat het 6½ uur zachtjes doorkoken met het deksel een beetje schuin zodat het stoom kan ontsnappen.

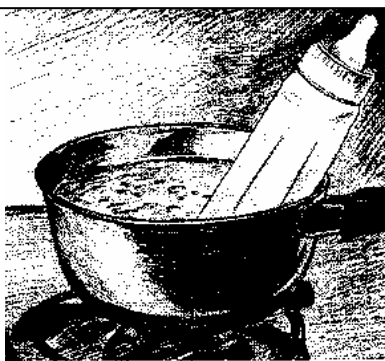

En klaar is het gerstewater.

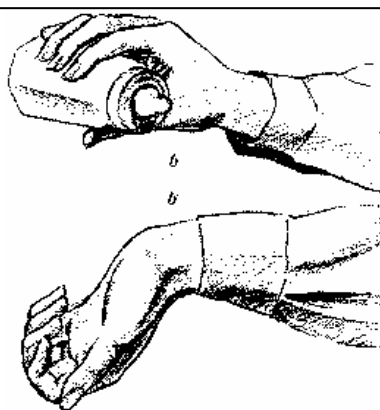
5. Mix de formule met de volgende ingrediënten: 425 gram gerstewater, 285 gram gehomoniseerde melk en 85 gram graansiroop.

6. Houd de formule koud tot voedingstijd.

7. Verwarm de fles tot 37° C (lichaamstemperatuur).

8. Spuit een paar druppels op je hand om te verzekeren dat het niet te warm of te koud is. Geef het dan aan de baby.

Gerst Formule

1. Stop ongeveer een halve kop gerst in een katoenen theedoek.
2. Bind het zo dat er ruimte voor uitzetting aanwezig is.
3. Plaats het in een kookpan met 6 dl water.
4. Laat het 6½ uur zachtjes doorkoken met het deksel een beetje schuin zodat het stoom kan ontsnappen.
5. Mix de formule met de volgende ingrediënten: 425 gram gerstewater, 285 gram gehomoniseerde melk en 85 gram graansiroop.

8. Slotwoord

Het werken met kinderen kan een fascinerend avontuur zijn. De persoon die begrip en geduld toepast tezamen met zijn vaardigheden in het toepassen van zijn kennis en technieken uitgelegd in dit boek zal beloond worden doordat je kinderen ziet groeien naar gezonde meewerkende leden van de maatschappij. Het lijkt een onmogelijke taak en soms breekt je hart, maar uiteindelijk heb je iets tot stand gebracht wat zeer de moeite waard is voor de vooruitgang van de toekomstige generaties.

STICHTING

